ש"וו. תוספתא דדמאי פ"ב

ל) ע דו מוספת אדמלי פ"ג ה"ח, ג) מוספת דדמלי פ"ג ה"ה, ג) נגעים פ"ב מ"ה, ד) יבמות כה: קא:, ס) [יבמות

כה: נדרים עח. ע"ש ב"ב קכ:

קכא.ן, ו) ולקמן לה: לו: נג:ן,

קכח.], ז) [כקמן נה: נו: נג:], ז) חזו ל״ק, ח) [לקמן לג:] בילה כח. ממורה ח. כח. כד. זכחים עה: חולין קלג:, ט) [במשנה שבמשניות וכן בממורה ובשחר דוכתה ליתה

וברא"ש וברמב"ם ג"כ ליתאו.

י) [ויקרא ז], ל) [שם ו], () [מלאכי א], מ) שני [ה"ו-ה"מ] הס"ד והשאר יש

למחוק ל"ק, נ) חזו ל"ק,

ם) ועוד דמשמע הכא דיש

מקנה לע"ה שמקבל עליו כר מקנה לע"ה שמקבל עליו כר ל"ק, ע) אמאי אין כו׳ כיון דרף ל"ק, ע) אומי שיהיו מעשיהם רשעים שיהיו מעשיהם מקולקלים בגלוי ויהיו יראי

מקונקנים בגנוי ויהיו ירחי שמים כו' מהרש"א, ל) בחוס' לימא, ק) צ"ל חורין, ר) רש"א הד"א, ש) [לימא שם לפנינו וע"ש ברש"י ד"ה לעולם וכו' ילאו אלו שיש להם שם לווי שאין

אומריו בהמת עיר הגדחת אלא

בהמת בכור ומעשר],

מוסף רש"י

וכולן שחזרו בהן. אגזלנין ועמי הארן קאי, אין מקבלין אותן. להחזיקן נמורת חמירות לממוך עליהן

(ע"ז ז.). אם עשו דבריהן

במטמוניות. נסתר. ענירות

במטמוניות. בסתר, עבירות שעכרו עד הנה (שם). בפרהסיא. הואל ופקרו כל כך שנ אין נותנין לבן לשונ משונה שליתה (שם ז). שובבים. משמע מוידים ופרהסיא, לשון מכד ונאוה,

יפוסטים, לפון נונד הנווט, כמו (ישעיה נו) וילך שוכב בדרך לבו (שם). מפני שהוא בית דין. כלומר מיחון חו חלילה לח עשה חכם זה ביחדי,

חנינה נח עשה חכם זה ביחידי, דקי"ל חלילה ומיאון בשלשה, ותלתא לא חשידי (יבטוח בה:) כלומר לא יחיד היה שם דנימא בשבילו נתכוין, שהרי ב"ד היה שם ואין ב"ד פחות משלשה

.(שם קא:).

תנו רבנן יוכולן שחזרו בהן אין מקבלין אותן

עולמית דברי ר' מאיר רבי יהודה אומר חזרו

במטמוניות אין מקבלין אותן בפרהסיא מקבלין

אותן איכא דאמרי אם עשו דבריהן במטמוניות

מקבלין אותן בפרהסיא אין מקבלין אותן ר"ש

ור' יהושע בן קרחה אומרים בין כד ובין כך

מקבלין אותן משום שנאמר ישובו בנים

שובבים א"ר יצחק איש כפר עכו אמר ר' יוחנן

הלכה כאותו הזוג ית"ר בראשונה היו אומרים

חבר ונעשה גבאי דוחין אותו מחבירתו פירש

אין מקבלין אותו אחזרו לומר פירש הרי הוא

ככל אדם רב הונא בר חייא איצטריכא ליה

שעתא הוה עייל גביה רבה ורב יוסף וארבע

מאה זוגא דרבגן שמע דאתו קטיר להו ארבע

מאה ¹⁰ תכתקי לסוף שמעו דנעשה גבאי שלחו ליה זיל לחשיבותיה זיל לקדמותיה שלח

להו הדרי בי רב יוסף לא אזל רבה אזל רב

יוסף אמר תנינא פירש אין מקבלין אותו רבה

אמר תנינא חזרו לומר פירש הרי הוא ככל

אדם: תנו רבנן מכל הבכורות אדם רואה

יחוץ משל עצמו ורואה את קדשיו יואת

מעשרותיו דונשאל על מהרותיו אמר מר כל

הבכורות אדם רואה חוץ משל עצמו במאי

עסקינן אילימא בחד מי מהימן אלא בתלתא

ומי חשידי והתגן סמיאנה או שחלצה בפניו

ישאנה "מפני שהוא בית דין לעולם בחד

סוכדאמר רב חסדא א״ר יוחנן יביחיד מומחה סוכדאמר רב

הכא גמי ביחיד מומחה ורואה את קדשיו

דאי בעי מיתשיל עלייהו ומעשרותיו דאי בעי

ישדי ביה מומא בכוליה עדריה ונשאל על

מהרותיו דהא יחזא ליה בימי מומאתו:

ועמי הארך קאי שחזרו מרשען למוטב וזהו חימה למה אין

אחרת ועוד דאמר רבי יהודה חזרו

בהן במטמוניות אין מקבלין אותן

יאן שאם חזרו למוטב במטמוניות ולא

בפרהסיא ש אין מקבלין אותן יפפ וכי

זו ירא שמים בסתר ואומר ר"ת דקאי

ארישא דקתני בתוספתא דדמאי בפרק

שני עם הארץ שקבל עליו דברי

חבירות כו׳ ל (עובד כוכבים שקבל

עליו דברי חבירות כו׳) ים גר שקיבל

עליו דברי תורה כו' כהן שקבל

עליו כהונה כו' לוי שקבל עבודת

לויה כו' והדר קתני וכולן שחזרו

בהן כלומר שחזרו לסורם והלהלו

מעשיהם יה אין מקבלין אותן עולמית

כיון דלא יכלו לעמוד בה ר' יהודה

אומר במטמוניות כלומר שחזרו לסורם

במטמוניות ובגלוי נזהרין על דברי

חבירות אין מקבלין אותן שגונבין

דעת הבריות ואין עושין אלא לפנים

אבל אם לגמרי קלקלו מעשיהם אף

בפרהסיה מקבלין הותן כשישוב

דכשחוורין ש חורה לגמרי:

י איכא דאמרי עשו דבריהם

מתחלה קודם שחזרו לסורם שהיו

נוהגין דברי חבירות אף בסתר

מקבלין אותם כשישובו אבל אם לא

הכרנו בהם מעולם שעשו דברי חבירות

כי אם בפרהסיא ובלנעה לא היו

במשמוניות. שהכרנו נהם

מקבלין אותם ש דמשמע דאין תקנה יו לעשות עם הארץ [חבר] שמקבל

עליו דברי חבירות כו' ועוד דלשון עולמית משמע שכבר קבלו פעם

וכולן שחורו בהן בו". פ"ה בפ"ק דע"ו (דף ו.) אגולנים

רצונו של מקום מה כתיב בהסי חלקם

(שם קאי). הדרן עלך עד כמה כל פסולי המוקדשין. כל קדשים צעלי מומים שנפדו נמומן, אף על פי שעדיין מקלמ קדושה עליהן, שאסרן ועבולה בניזה . הכתוב הכתוב בגיזה ועבודה כדאתרינן חזבח ולא גיזה וכר אפילו הכי נוהגין מעשה חולין בהן בזו שנשחטין באטליז ונמכרין באטליז בליטרא, חרץ . הבכור והמעשר מז מן הבכור והמעשר.

שהניים מכירמן ביוקר אינה

להקדש אלא לבעלים, לפי שאין

להם פדיון במוחס להיות

דמיהן נכנסין לקדושתן,

דבכבור נאמר לא תפדה

במעשר נאמר לא ינכלא, אלל נאכלין לבעלים במומן, הלכך אין נוהגין בהן מעשה חולין במכירת בשרם כשנפל בהן מום ושחטום הבעלים, בעלים דבכור כהן ובעלים דמעשר ישראל, אבל שאר פסולי ישרחג, חבל שחר פסולי המוקדשים הניית מכירתן ביוקר להקדש, שלפי מה שיודע שהנאמו יפה הוא מוסיף פדיונו מתחלמו, לפיכך מבזין אומו למוכרו באטליז, מבזין אותו למוכרו באטליז, שהכל פונים שם ליקח בשר

שימה מקובצת

חולין קלג: תמורה ה: כא.). ושוקלין מנה כנגד מנה.

כשמוכרו בתוך הבית (שם).

תכטקי ס"א טפטקי ס"א **ז**

יים. (דו הנאתן. "גיליון המרכי: (5 הנאתן. "גיליון בכל הס״י ל״ג הכא הנאתן להקדש משום דבסיפא קתני לה וכן היא נוסחאת הרמב״ם אבל רש״י ז״ל גריס לה הכא וצ״ע ושמא רש״י בלה להיי לא הנה המהון להקוש במשוד בטיפא קוהני להדבן היא טומות הוב שה של דשר לה מיל עצמו שאין כהן השאי להאוח לא גריס לה בסיפא אבל בכל הספרים איתה: סן תכתקי ס"א טפטקי: זן מגבאות הס"ד ומהיד חוץ משל עצמו שאין כהן רשאי להאו מום בכורותיו ולהתירו הס"ד ומח"ד ורואה: סן הדיה חוץ כר עד ולהתירו נמחק מכאן ומקומו למעלה: זן שלא הוא היה: זן להוציאן לחולין יכול לעשות כרי לחכם עליהם ולפתוח: סן הא חזו ליה: טן טומאתו אלא להסקה הס"ד: זן תקנה לע"ה לעשות חבר בשום ענין ועוד דלעיל תניא בדברי ר' מאיר עם הארץ שקיבל עליו: 16) אותן פי' שאם: יכן אותן דא״כ דעתם לחזור לסורם ולכך אינם רוצים ינה דיכרי דות בנבריד מהיד כם החוץ שקביב כדיד שהחוץ כך שהם. לחזור בפרהסיא כי אם בסחר ומה שיטה היא זו אדרבה טפי עדרף ירא שמים בסחר וכי דרך רשעים הוא כך שעושין בגלוי רשע וחסידות ופרישות עושין בסחר: יגן וגר שקיבל עליו דברי חברות כר עובד כוכבים שקיבל עליו דברי תורה כר כהן שקיבל עליו עבודת כהונה: יזן מעשיהם אחר שקיבלו עליהם דברי חברות אין: עון צורבא מדרבנן חזי: עון דאין נוהגין מנהג בזיון:

דברי חבירות חוץ מדבר אחד וכן כהן שקיבל עליו דברי כהונה חוץ מדבר אחד וכן בלוי שקיבל עליו דברי לויה חוץ מדבר אחד אין מקבלין אותן שנאמרי המקריב את דם השלמים וגו' בזמן שהכהנים עושין

> נחתי אותם מאשי וכשאין עושין רצונו של מקום מה כתיב בהן מי גם בכם ויסגור דלתים וכולן שחזרו בהן אין מקבלין אותם עולמית כו' בתוספתא דמסכת דמאי בפ' מי האורז במקומו מותר בחלת אנטוכיא: עשו דברים במעמוניות. שלה חיללו שם שמים בפרהסיא מקבלין אותם: כאותו הזוג. ר"ש ור' יהושע בן קרחה: גבחי. ממונה למלך לגבות מס מישראל: פירש. מן הגבאות: אילטריכא ליה שעתה. שהיו חכמים לריכין לו לשחול הימנו הלכות: קטר להו. קשר ותיקן להם ארבע מאות: מ תכתהי. כסאות: זיל לחשיבותיה. ילך לחשיבותיה אחר החשיבות שבחר לו להיות מוכס ואנו לא כלך אללו: הדרי בי. מגבאות: דו ורואה את קדשיו. אם יש לו שלמים בביתו ונפל בהן מום יראה אם קבוע הוא ויפדם ויוליאם לחול: מעשרותיו. מעשר בהמה שנפל בהם מום: ונשחל על שהרוחיו. הוא עלמו אם בקי בהלכות נשאל לעצמו על טהרותיו אם אירע בהן ספק ואינו נריך לילך אנל חכם אחר: יו חוד משל עלמו. שאין כהן רשאי לראות מום של בכורותיו ולהתירו: וחד מי מהימן. להתיר בכור ואפילו של אחרים והאנן תנן לקמן בפרק כל פסולי המוקדשין (דף לו:) בכור שניסמית עינו ונקטעה ידו הרי זה ישחט על פי שלשה בני הכנסת: אלא בחלחא. וכהן בעל הבכור אחד מהן: ומי חשידי. כולהו בשבילו: והחנן. ביבמות: מיאנה או שחללה. אשה לפני החכם מותר לישאנה ואינו נחשד לומר על מנת כן התירה: מפני שהוא ב"ד. כלומר שלא ח היה לבדו שם אלא בית דין שלשה היו שם: כדחמר רב חסדה חמר רבי

יוחנן ביחיד מומחה. במסכת נדרים בפרק נערה המאורסה (דף עת.): ורואה את קדשיו. ואינו נחשד לומר על מום עובר שהוא קבוע דמה לו

לשקר הא אם היה רוצה להוציאן יו לחול יכול לעשות בהיתר ולישאל לחכם ולפתוח בחרטה דהקדש טעות ולומר בטעות הקדשתיו אבל בבכור דאיהו לא אקדשיה דהא מרחם קדוש ליכא למימר הכי ונחשד: ומעשרוחיו. דאינו נחשד לומר על עובר שהוא קבוע דאי

גמ'

הדרן עלך עד כמה ישראל חייבין

בל הפסולי המוקדשין פייו(הנאתן להקדש) נמכרין באימליז ונשחמין באימליז ונשקלין בלימרא חוץ מן הבכור והמעשר שהנייתן לבעלים פסולי המוקדשין הנייתן

להקדש ושוקלין מנה כנגד מנה בבכור:

הדרן עלך עד כמה

בל פסולי המוקדשין. קדשים שנפל בהן מום: הנחמן להקדש. אם מוכרין אותן ביוקר (4) הנאת הקדש היא. ובגמרא מפרשא כולה: באיטליז. בשוק שלוקחין הרבה ונמכר ביוקר: ונשקלין בליטרא. כדרך שהקלבין מוכרין בשר חולין (ב): בכור ומעשר. אם נמכרין ביוקר: הנאסן לבעלים. בכור הנאסו לכהן ומוכר הבשר לכל מי שירלה דבשר בכור נאכל לכל אדם והכהן נוטל דמיו ולכהן קרי

מהרין היטב אין מקבלין אותם שגונבי דעת הבריות הס: דהא חזו ליה בימי מומאתו. תימה ותרומה טמחה דלא חזיא ליה ° וכי לא יהיה נאמן וכן בשאר כל איסור והיתר ובהדיא אמרינן בריש הדר (עירובין ד' סג.) האי לורבא מון דרבנן חזי ליה לנפשיה: הדרן עלך עד כמה

חוץ מן הבכור והמעשר שהנאתן לבעלים. אע"פ שמפרש טעם משום דהנאתן לבעלים על כרחין מדאורייתא היא כדמוכח בפרק קמא דתמורה (דף ח.) ובסוף חלק (סנהדרין דף קיב:) גבי עיר הנדחת דדריש בהמתך מי שנאכלין בתורת בהמתך

ינא בכור ומעשר שאין נאכלין בתורת בהמתך ש דתנן כל פסולי המוקדשין נמכרין באיטליז חוץ מן הבכור והמעשר ושמא

משום קרא נפקא דאין נוהגין שו בזיון בדבר שאין הנאמן להקדש:

הום בעי מעיקרא הוה עביד בהיתירא קודם שיעשר עדרו: **שדי מומא ברולהו.** דעדיין אינן קדושים דליהוי כמטיל מום בקדשים ואח״כ יעשר דמעשר בהמה חל על המום דכתיב (ויקרא מ) לא יבקר בין טוב לרע הילכך אינו נחשד: **וושאל על טהרוחיו.** אינו חשוד לומר על טמא טהור דאם טמאות הן מה יפסיד הא ₪ י חוא ליה בימי טומאה. ובחולין קמיירי דתרומה טמאה לא חזיא ליה אפילו בימי טומאה. ובחולין קמיירי דתרומה טמאה לא חזיא ליה אפילו בימי טומאה.

בעלים של בכור ומעשר הנאת מכירתו ביוקר לבעליו ישראל היא ומשום הנאת הדיוטות לא מזלולינן בקדשים לנהוג בהן מנהג חולין למוכרו באיטליז אלא בביתו ואף על פי שלא יקפצו עליהם בני אדם כל כך ואין נשקלין בליטרא אלא באומד ואם יפסיד לית לן בה: ושוקלין מנה כנגד מנה בבכור. שאם יש לו חתיכת בשר חולין שנשקלה בליטרא יכול לשקול בשר בכור כנגדה: בי יורן שישקטי כניטונו יעוג נוסקונ כסר ככור כנגדה: אחר ולא היה הקדשה ארא
גמי
אחר ולא היה מוקדש
גמי
ומעשרות להתירן במומן שלא יצרכו לאוכלן לפנים מן החומה הואיל דאי בעי שדי מומא בכוליה עדריה
והוי המעשר בעל מום מעצמו: ונשאל על טהרותיו. דבני ביתו יכולין לשאל לו אם נולד ספק טומאה
בטהרותיו ונאמן להתיר הואיל והא חזו ליה כשה וישאי לאוכלן בימי טומאתו אמרינן מה לו לשקר

בטהדוני המאכן להחני הוא להוא יה כשון בוא לי משכן בים טומאה אמה בן כה לי לשקה הרץ עלך עד כמה אםליז. כשוק של קצבין. הואיל והנאתן להקדש. דמיהון רשאי בהן לולול ולמוכרן באטליז ולשוקלן. שבשוק נמכרין ביוקר ויהא ריוח להקדש. אבל בכור הואיל והנאת דמיו לבעלים אין רשאי לולול בהן ואע״פ שאין שוקלין כנגד ליטרא עצמה אבל יכול לשקול בשר בכור כנגד ליטרא בשר חולין. והיינו מנה כנגד מנה:

בא א מיי׳ פ״י מהל׳ משכב ומושב הל"ח: ומושב הל"ח: גב ב מיי פ"ג מהל' בכורות הל"א טוש"ע יו"ד סי

נג ג מיי׳ פ״ו שם הל״ט: נג ג מיי פ״ו שם הכ״ט: ד [מיי פ״י מהלי משכב ומושב הלי ו]: גד ה מיי פ״י מהלי גירושין הלכה טו טוש״ע אה״ע סי יב סעי ב:

ר ומיי׳ פ״ו מהל׳ שבועות הל' א ופ"ד מהל' נדרים הל' ה טוש"ע י"ד סי' רכח סעיף א]:

א ז מיי' פ"א מהל' איסורי א ז מיי' מזבח הלכה יב ופ״א מהל׳ מוכנו הלכם יכוש מינים בכורות הלכה יח סמג עשין קמב טוש"ע יו"ד סי" שו סעי" ו:

תורה אור השלם

 שובו בְנִים שוֹבְבִים נְאֻם
 שובו בְנִים שֹנְבִים נְאָם
 בְנִים אָנֹבִי בְּעַלְתִי בְבֶם ולקחתי אתכם אחד מעיר ושְׁנַיִם מִּמִשְׁפְּחָה וְהַבַאתִי אתכם ציון:

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה הנאתן וכו' (ח) רש"י ד"ה הנחמן וכו"
 כיוקר טובת הנאה
 להקדש הולו: (3) ד"ה
 ונשקלין וכו" מולין הס"ד
 ולח"כ מ"ה חרץ מן
 הבכור והמעשר שאם נמכרין ביוקר הנאתן לבעלים כצ"ל והד"א:

גליון הש"ם

תום' ד"ה דהא וכו' וכי לא יהיה נאמן. עי' נר״ם סוף פ״נ דנגעים:

רבינו גרשום

וכולן שחזרו בהן. אשת חבר שניסת לעם הארץ ובתו של חבר ועבדו של חבר ועכשיו רוצין של חבר הכנים אין להיות שוב חבירים אין מקבלי׳: חזרו במטמוניו׳. ולא בפרהסיא אין מקבלין אותן: איכא דאמרי אם עשו . דברים במטמוניות. כלומר יבוים במטמוניות. כלומו אם במטמוניות לא הקפידו בטהרות מקבלין דלא נתפרסם לרבים שלא שמרו טהרות הילכך מקבלין . רדומה שהן בחזקתן שהיו תחילה: ונעשה גבאי. מוכס: פירש. מגבאותו: איצטריכא ליה שעתא. לישאל ממו דבר השלח לפי שהיה חכם גדול. ואיכא דאמרי חלש היה והיו צריכין לבקרו. למ״ה: קטר להו ת׳ תכתקי. עיטר להם. (עיטר להם) " מאות כיסאות: זיל חשיבותיה זיל לקדמותיה. כלומר הואיל והיה כבר גבאי ילך לו לחשבותו ולאומנותו הראשון ואנו לא נלך אצלו: מי חשידי. . אפי' בשל עצמן: וכדאמר . רב חסדא ביחיד מומחה. בכורות הכא נמי ביחיד עסיקי׳ דאינו רואה של עצמו משום חשד: ורואה את קדשיו. ונאמן . לומר מום קבוע הוא ויכול לומו מום קבוע הוא ייכול לפדותן אפיי כדשמואל: הואיל דאיבעי מיתשיל עלייהו. לפני חכם ויכול עלו לא זה הקדשתי אלא